

Katherine Tingley vädjar till guvernören för staten Kalifornien att afskaff...

Tingley, Katherine

53 A Br. 1914

TINGLEY, KATHERINE

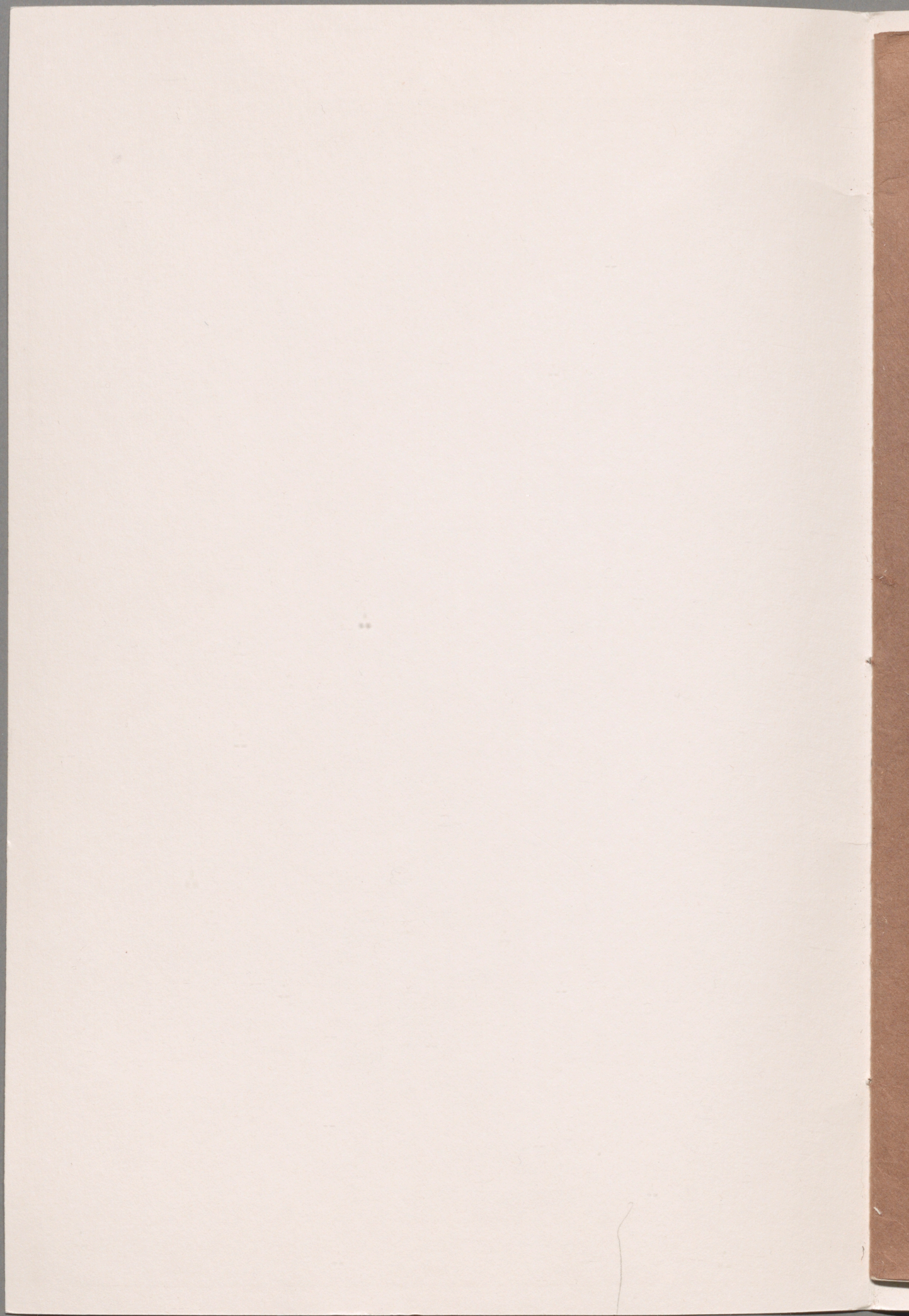
Sv. Saul.

Polit.

Albu.

(BT)

1914

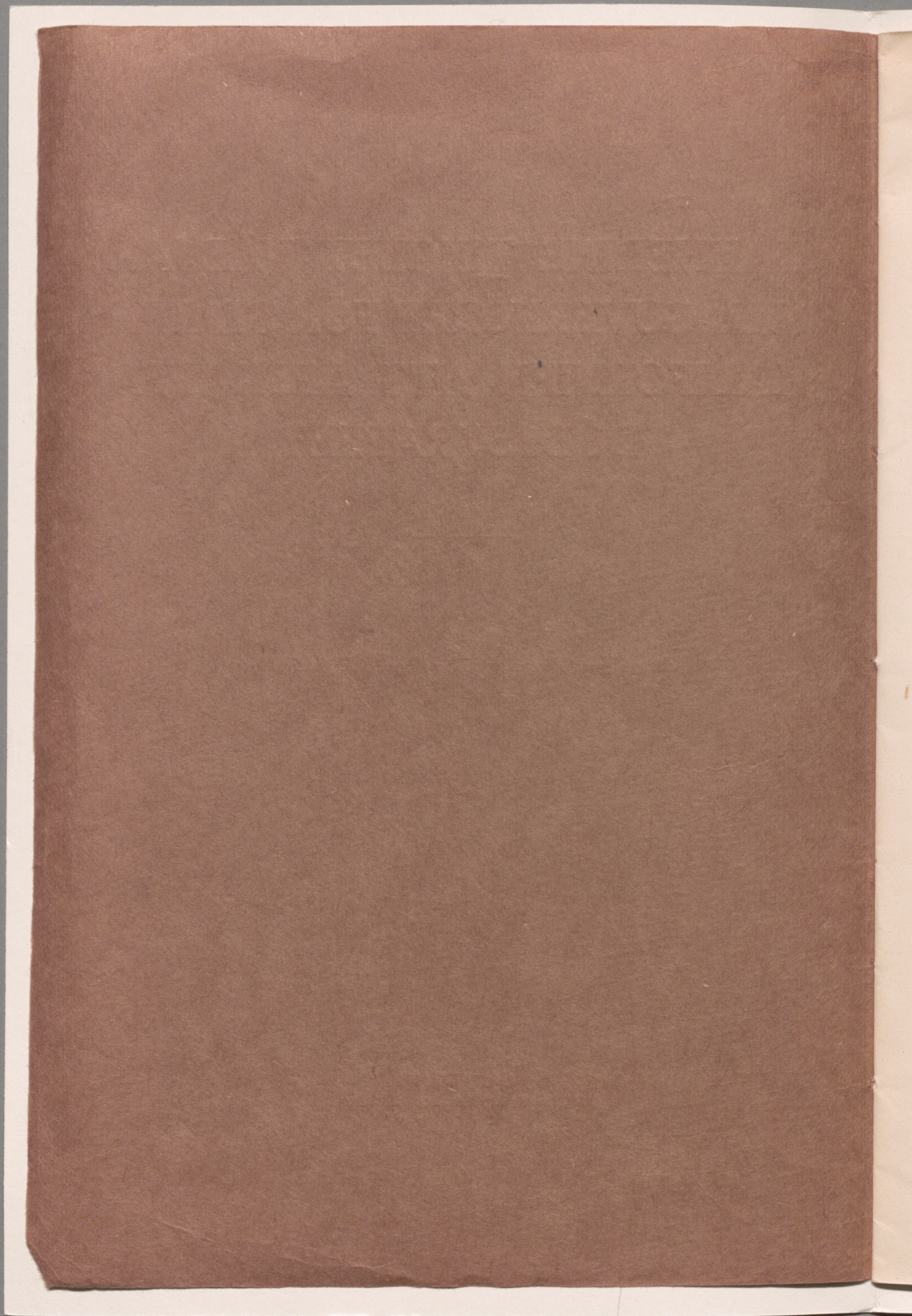

KATHERINE TINGLEY VÄDJAR
TILL GUVERNÖREN FÖR STATEN
KALIFORNIEN ATT AFSKAFFA
DÖDSSTRAFFET

Särtryck ur "Den Teosofiska Vägen", Häft. 5, 1914

UPPSALA 1914
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.

KATHERINE TINGLEY VÄDJAR TILL GUVERNÖREN FÖR STATEN KALIFORNIEN ATT AFSKAFFA DÖDSSTRAFFET.

Utdrag ur hennes tal.

(Ur *San Diego Union*, den 6 april 1914.)

SÖNDAGEN den 5 april talade Katherine Tingley på Isisteatern för dödsstraffets afskaffande inför ett talrikt auditorium, som med acklamation instämde i en af henne föreslagen resolution i sådant syfte.

Väckande och värtaligt vädjade Katherine Tingley till sina åhörare hjärtan och lyckades genom styrkan i sin bevisföring vinna deras fulla medverkan för sin sak. Mötet inleddes med några stämningfulla sånger af den internationella Raja Yoga-kören, som bestod af ett femtiotal sångare, hvarefter för tillfället lämpade sentenser upplästes.

M:me Tingleys yttrande var i hufvudsak af följande lydelse:

Fast vi här befinna oss i en atmosfär af harmoni, broderskärlek och medkänsla för allt som lefver, nödgas vi dock, om vi öfverhufvud taget vilja tänka, erkänna, att det mänskliga samhället är moraliskt bankruttmässigt. Ju förr vår tids tänkande människor medgifva detta, desto förr skola de lära sig se förhållandena sådana de i verkligheten äro och vinnlägga sig om att finna ett verksamt botemedel.

Hur kunna ni läsa de dagliga tidningarna, hvilket jag förmodar att ni alla göra, och ändå tycka, att allt är väl beställt? Hur kunna våra dagars s. k. kristna knäppa ihop sina händer till bön och därmed tycka sig ha uppfyllt all rättfärdighet? Hur är det möjligt? Jag frågar i all vänlighet och med tillbörlig aktning för deras öfvertygelse, men jag upprepar: hur kunna de göra det? Kunna vi, om vi allvarligt tänka efter, neka till, att vi förlorat kunskapen om den verkliga betydelsen af de läror, som förkunnades af Kristus och de forntida visdomsläroarna? Om vi verkligen hade dessa läror kvar i deras upphöjda enkelhet och andliga lifs-

kraft, då skulle vi ej behöfva erkänna, att samhället nu är moraliskt bankruttmässigt, och att tillståndet i världen pekar hän på en den mänskliga naturens degeneration, sådan att man knappt vågar tänka därpå.

Innan vi gå att uttala vår förkastelsedom öfver dödsstraffet, låt oss tänka efter, hur det kommer sig, att det trots vår s. k. uppfostran och glänsande kultur ändock är ett så stort svalg mellan oss och de olyckliga. Kunna ni erinra er något enda yttrande af Kristus eller någon annan af de stora världsläroarne, som berättigar er eller hvilken annan som helst att säga, att en människa som syndat skall blifva fördömd? Eller att han skall dömas efter mänskliga lagar därför att han begått ett brott? Jag finner intet i Kristi läror som berättigar till en sådan uppfattning.

Men ni äro i er fulla rätt, om ni anse, att det skulle vara i högsta grad oklokt och dåraktigt att nu med ens öppna fängelseportarna och släppa ut alla stackare, som dväljas därinne. Nu fråga ni mig väl: Eftersom ni hyllar den åsikten, att dödsstraffet bör afskaffas, hvad vill ni då sätta i stället? Hvad skola vi göra med de olyckliga? Hvad skall det blifva af dem? Skall man låta dem gå? Skola de få fortsätta med sina laster och brott? — På dessa sista frågor svarar teosofien: Nej, men den tillägger: Behandla dem som något förmer än brottslingar, något förmer än blott dödliga varelser.

Om ni hade studerat eder egen natur, skulle ni för länge sedan hafva upptäckt orsaken till dessa missförhållanden, och ni skulle ha varit i stånd att finna och använda det rätta botemedlet. Och det är icke obroderligt, det är ett som höfves en kristen. Genom själfkänedom skulle ni vunnit kunskap om den gudomliga lagen, och dess ljus skulle ha genomträngt edert hjärta och sinne och gifvit er en urskillningsförmåga, som skulle så omskapat tillståndet i världen, att människorna i känslan af sitt ansvar skulle förstå på hvad sätt dessa olyckliga böra behandlas.

Om ni under alla de år ni lefvat hade lyssnat till själens röst, varit uppmärksamma, arbetat och tjänat, skulle vi den dag som är ej haft ett enda fängelse i detta land, icke en människa som försmäktar i fångenskap, hetsad och jagad som ett djur. Nej, barmhärtighet, medlidande, kunskap, visdom skulle ha fyllt edra lif; ni skulle långt före detta hafva kommit till insikt om, att både de som genom sina brott kommit i fängelse och de som gå

fria — och hvem har ej förbrutit sig? — äro berättigade till en sådan behandling, som står i samklang med den högre, gudomliga lagen: de skulle behandlas som invalider, som sjuklingar.

Ni vårdar edra kroppar med all möjlig hänsyn och omsorg, men ni glömma det eviga jaget, själen, Kristusprincipen inom er; och på samma gång ni glömma den hos er själfva, glömma ni den också hos de olyckliga, hvilkas naturliga hjälpare ni borde vara.

Ni inse nog, att jag ej har så orätt, när jag säger, att samhället är bankrutt; att det moraliska och andliga lifvet icke är en lefvande kraft ibland oss, och att det endast finns ett ringa fåtal män och kvinnor, som verkligen arbeta osjälfviskt — endast ett ringa fåtal.

Då vi påyrka dödsstraffets afskaffande, måste vi först ha klart för oss, hvad vi vilja sätta i stället. Vi kunna ej begära, att fångarna skola frigifvas, ej heller vilja vi i något afseende söka inverka på rättvisans gilla gång; hvad vi fordra är blott, att hvarje man och kvinna skall få behålla sina andliga rättigheter okränkta.

Häromdagen hängdes i denna stat en 23 års man, med ett förflutet, som ej var så alltigenom dåligt. Huru upprörande är det ej att tänka härpå! Hur är det möjligt, att någon mänsklig varelse kan tänka på detta, kan föreställa sig afrättningsscenen ens för ett ögonblick och ändå känna sig tillfreds! Det är detta som skrämmer mig — detta att se medlemmarna af den mänskliga familjen så glömska, och hvad värre är, så likgiltiga. Häri ligger det mest upprörande. Det svåraste som en verklig mänsklighetens hjälpare har att öfvervinna vid sina försök att förbättra förhållandena i världen är just allmänhetens liknöjdhet, det att kunna påverka den allmänna opinionen, som uppbär lagarna och gifver dem sitt stöd. Ja, flertalet människor måste till en viss grad behandlas som sjuklingar.

Detta är ett djärft tal, men det är icke dess mindre sant. Hela mänskligheten befinner sig i ett slags sjukdomstillstånd — ett faktum som stöder mitt påstående, att samhället är moraliskt och andligt bankruttmässigt. Resultatet blir detsamma, från hvilken synpunkt jag än ser saken, antingen jag betraktar de halft intresserade eller de totalt likgiltiga, eller dem som påstå sig vara nöjda och lyckliga, så länge de ej oroas i sitt lilla ekorrhjul och deras egna intressen ej hotas. Taflan är förskräckande: mänskligheten med sin oro, okunnighet, förtviflan och likgiltighet, de svaga sjun-

kande allt djupare i förnedring för att slutligen hamna i fängelset, och vi — vi som tillhöra Guds stora familj, och som anses ha förstånd nog att kunna skilja mellan godt och ondt — vi se med jämnmod på att de dömas till döden och afrättas!

Tänk på hvad det vill säga! Tänk på att vi våga stödja en lagstiftning, som tillåter slik brutal omänsklighet, att vi våga trotsa Guds lagar, dessa underbara gudomliga lagar, som styra oss vare sig vi vilja det eller icke.

Tänk på hvad det innebär att drifva en själ ut i mörkret, ut i skuggornas rike, full af förtviflan och med en känsla af att hela världen är emot henne, att taga en människas lif, att lägga ett rep om hennes hals, att skära ned hennes kropp och låta den falla till marken — men ni, det tjugonde århundradets män och kvinnor, sägen mig, hur går det med den människans själ?

Äro ej ni, är ej hela människofamiljen gemensamt ansvarig för denna handling liksom för alla orättfärdiga handlingar? Är det de styrande och lagstiftarne som böra klandras? Nej, klandren er själfva, varen modiga och gifven er själfva skulden! Och måtte detta klander sänka sig så djupt ned i edra hjärtan, att edra samveten vakna och ni återvinna er tankefrihet och er urskillningsförmåga och inse det orättfärdiga i tingens nuvarande ordning.

När ni kommer till den punkten, skall för er ett nytt lif begynna, en sant kristlig anda skall göra sig gällande i edra lif, ni skola icke längre diskutera — och vara rädda. Rädda för hvad? Rädda för att, om dödsstraffet afskaffades, brottens antal skulle ökas. Kan någon gifva mig ett enda bevis för, att dödsstraffet minskat brottsligheten? Nej, ni kan ej anföra några bevis, nej, icke ett enda.

Om vi vilja hämma lastens och degenerationens flodvåg, så måste vi behandla dessa olyckliga som själar — icke skrämman dem eller sysselsätta oss med deras lägre natur, icke underblåsa deras hämndkänsla och hat till människorna och samhällets lagar. Dessa missförhållanden kunna endast förändras genom andliga krafter, andliga bemödanden. Ni må tänka och tala hur mycket som helst och spänna er intelligens till det yttersta, bilda föreningar och uttänka olika metoder, ni må stifta aldrig så många lagar, men ni komma ändå aldrig till problemets lösning. Jag säger er detta med full visshet, och jag äger denna visshet, därför att jag är teosof.

Den erfarenhet jag vunnit om brottslingar under mitt arbete för att hjälpa dem har lärt mig, att vi aldrig kunna återvinna åt samhället dess själfaktning eller göra brottslingarna rättvisa, förr än vi nått den punkt i andlig utveckling, att vi kunna skilja rätt från orätt och förvärfvat mod att stå för hvad som är rätt samt vilja att försvara endast sådana lagar, som tjäna till mänsklighetens höjande. Och när vi tala om mänsklighetens höjande, måste vi i detta ord inlägga något mera än det fysiska lifvet, något mera än våra ekonomiska intressen, våra samhällsinrättningar och — vår själf tillräcklighet.

Om vi nu återgå till vår olycklige broder och den människotyp han representerar och tänka på, hur vi ha det ställt med fångelserna, öfverfyllda som de äro af brottslingar, de unga rusande mot sitt fördärf i sådana massor, att man ej kan räkna dem, och alla de ohyggligheter, som äga rum såväl i vår stat som i andra af unionens stater, så tränger sig den frågan med all makt på oss: hvad kunna vi göra?

Att det kommer att taga tid är visst, ty mänskligheten har så länge fortsatt på det sluttande planet, att vi icke på en dag kunna återvinna hvad vi förlorat. Vi måste därför vara visa och söka gå en medelväg, den väg som erbjuder minsta motståndet, och försöka göra det bästa vi kunna, men vi måste väpna oss med ett gudomligt mod och till det yttersta utnyttja alla möjligheter.

Enligt min mening böra vi först af allt väcka hela världen, den stora människofamiljen, af hvilken vi utgöra en del, till insikt om det barbariska i att vidmakthålla dödsstraffet. Vi måste taga ställning, taga det första steget, undanrödja den första stenen s. a. s. och i rättmätig vrede samt i känslan af vår manliga och kvinnliga värdighet högt ropa: Intet dödsstraff i staten Kalifornien! Vi skola i afton icke sysselsätta oss med unionens öfriga stater, vi kunna icke förvandla världen på en minut, men tänk hvilken stor sak det skulle vara, om Kalifornien på grund af våra — en handfull medborgares — bemödanden skulle afskaffa dödsstraffet, om vi nu i detta ögonblick — icke i morgon — kunde höja oss till denna klara insikt om hvad som är vår plikt; men det kan ej ske genom hjärnförståndet, det måste ske hjärtevägen, genom våra samveten.

Låt oss gå till djupet med frågan. Tänk efter, hur det skulle

kännas, om det vore *våra* barn som vore i fängelse eller *våra* barn som skulle afrättas! Det är att gå till djupet med frågan. Det är sättet att träffa människornas hjärtan, att taga andras sorger och lidande in i oss själfva och lära oss att förstå dem.

När vi vunnit denna förmåga, denna kärlek, detta medlidande, som Nazaréen och andra hafva förkunnat för tidsåldrar sedan — när vi lärt detta, skola vi ej längre tvifla och fråga. Ni skulle ej längre anse det nödvändigt att diskutera detta spörsmål. Ni skulle säga, att det tillhör vildetillståndet, att det är djuriskt, att det är ovärdigt vår tids mänsklighet, då män och kvinnor försvara sådana orättfärdiga medel. Det är er plikt, det är hvarje människas plikt att komma till en djupare insikt om hvad mänskligt ansvar vill säga.

Mångfaldiga gånger har jag upprepat dessa ord: »Jag skall taga vara på min broder, jag skall taga vara på min broder»; de ringa ständigt i mina öron, likt en vacker mantram. Och sannerligen, om vi på allvar toge vara på våra bröder, så skulle vi mycket snart inse, hur mycket vi hittills försummat och hur mycket våra förfäder försummat i fråga om rättfärdighet, särskildt mot dem som dömts att hängas eller att på annat sätt afrättas.

Jag bemödar mig alltid, när jag talar offentligt, att lägga band på min fantasi, men jag kan ej hjälpa att jag känner mig upplyftad af tanken på, hvilken psykologisk inverkan det skulle åstadkomma, om alla de närvarande förenade sig med mig i att utdöma dödsstraffet — det skulle inverka på andra, och inom kort skulle vi kunna taga ännu ett steg mot upphäfvandet af andra orättfärdiga lagar.

Den bild af våra höjder och dalar om en tio eller femton år framåt i tiden, som upprullar sig för vår fantasi, blefve vårt hjärteverk, ett uttryck för vår själ — något nytt för det tjugonde seklets civilisation — ett botemedel utan like: sjukhus för de svaga, för de olyckliga, hvilkas obehärskade passioner fört dem så långt bortom samhällets rämärken, förbättringsanstalter utan offentligjorda namn, sjukhus utan namn. Byggnaderna skulle vara omgifna af trädgårdar och åkrar, de skulle vara inredda som hem. Jag har vågat både tänka och skriva, att fångarna icke skulle vara skilda från sina familjer. Jag har tänkt mig dessa broderskapssamhällen så ordnade, att fångarna skulle fullt inse, att de stode under en viss kontroll, men knappast strängare än den vi

anse nödvändig för sjuklingar. De böra känna det, som om de vore på ett sjukhus eller i en skola, där allting vore afsedt att hjälpa dem och ingenting funnes, som kunde ge dem anledning att göra uppror.

Om vi redan nu kunna frigifva fångar på deras blotta hedersord, med endast fem dollars på fickan, några af dem utan vare sig förvärfsmöjligheter eller vänner — om vi kunna frigifva dessa på hedersord och kasta ut dem i samhället, då borde vi lika väl kunna taga hand om våra olyckliga och försätta dem i de välgörande omgifningar, jag nyss skildrat. De skulle själfva förtjäna sitt uppehälle, och det skulle, när allt kommer omkring, kosta staten mindre än nu — och brottens antal skulle minskas.

Och jag vet, att de flesta af dessa olyckliga, i kraft af allt hvad de genomgått och hvarom ni icke har en aning, i sådana omgifningar skulle återfinna sin högre natur och med tiden blifva nyttiga medborgare; några af dem skulle sluta som lagstiftare, andra som lärare och reformatorer. Hvem af oss vågar väl ringakta människosjälens möjligheter? Kunna vi ej låta vår fantasi öfverfara det andliga lifvets vidder och låta framtiden träda fram för vår syn?

Är denna min plan blott en tom fantasi? Om ni kunna frigifva fångarna nu på deras blotta ord, då de mötas af motstånd från alla håll, då de få slita ondt för hvarje brödbit och allt förenar sig till att göra dem modfällda — om ni kan göra så mycket nu, så kan ni säkert också understödja denna min plan med broderskapsasyler, hvilka, oberoende af alla slags trosbekännelser, skulle framväxa som ett omedelbart uttryck för edert hjärtelif, utan att vara bundna af något system, utom naturligtvis af statens lagar, hvilka ni föröfrigt själfva stiftat, och hvilka alltså äro en del af eder själfva.

Jag kan känna er puls slå hastigare vid tanken på denna framtidsbild. Här finnas blott några få, som äro så fångna i fördomar, att de ej förmå slita sina band, och som äfven efter detta skola försvara dödsstraffet. Den öfvertygelse, som talar genom min röst och mitt hjärta, min kärlek för mänskligheten och mitt vissa hopp om en ljusare framtid för dessa olyckliga skall förvisso förmå eder till gemensam handling; och gemensam handling, där människornas hjärtan äro förenade, är som ett stort böljande haf af andlig kraft.

När hjärta och förstånd äro förenade, då talar själen, och min bön, min allvarliga bön är, att ni, män och kvinnor i denna stad, måtte fatta er höga uppgift och finna er själfva och edra möjligheter på ett nytt sätt, att ni må förnimma närvaron af gudomligt lif och gudomlig lag, förnimma dem så sant, så helt, så oförbehållsamt, så gudaingifvet, att ni obetingadt fordra, att Kalifornien går i spetsen. Kalifornien kan icke längre bibehålla dödsstraffet!

Efter M:me Tingleys tal upplästes efterföljande resolutioner, hvilka mottogos med stort bifall.

Katherine Tingley yttrade därpå:

Jag tackar eder alla för er odelade uppmärksamhet och den anda af sympati, som jag i afton fått röna af eder. Men jag kan ej låta er gå utan att framställa ännu en bön, och det är, att alla som instämna i dessa resolutioner resa sig upp och därmed uttala sig för att dödsstraffet må afskaffas i staten Kalifornien.

Till svar härfpå reste sig hela auditoriet, utgörande omkring 1250 personer, med undantag af några få och gaf med starka applåder sitt bifall tillkänna. Medan de ännu befunno sig på stående fot, sade Katherine Tingley:

Det skulle glädja Raja Yoga-lärjungarne, som komma hit nästan hvarje vecka för att hjälpa er, om ni nu ville förena er med dem och gemensamt sjunga sången *Lead Kindly Light*.

På denna begäran svarade de närvarande entusiastiskt. Såsom avslutning sjöng den internationella Raja Yoga-kören *There is Music by the River*.

HELENA PETROVNA BLAVATSKY-KLUBBEN

Raja Yoga-läroverket, Point Loma, Kalifornien

»Dömen icke, på det I icke mån varda dömda.»

Medlemmarna af Helena Petrovna Blavatsky-klubben, bestående af kvinnliga lärjungar vid Raja Yoga-läroverket, som är en gren af Forntidsskolan, hvars stiftare och direktris är Katherine Tingley, hafva, vid underrättelsen om att J. Allen, Ralph Fariss och andra blifvit dömda till döden och att afrättningen är afsedd att äga rum under april månad 1914, enhälligt beslutat antaga följande resolution för att därmed protestera mot detta kränkande af rättvisans och barmhärtighetens gudomliga lagar:

ENÄR Raja Yoga-skolan grundats för att uppfostra de unga i enlighet med lifvets andliga lagar, och en af Raja Yogas väsentligaste läror är den om den mänskliga naturens dualitet samt om den mellan det högre och det lägre jaget ständigt pågående striden;

ENÄR denna kunskap gått förlorad för världen, och dessa män ej fått lära sig att behärska det lägre jaget medelst det högre och sålunda ej kunna göras ansvariga för sina felsteg;

ENÄR vi äro skyldiga att taga vara på våra bröder samt ansvariga för deras välgång; då dödsstraffet förstör alla möjligheter i detta lifvet för en människa att åter vinna sina medmänniskors aktning; då brottet ej blir mindre därigenom att det sonas med döden; och då dödsstraffet medför elände och fattigdom i många hem;

ENÄR den psykiska verkan af dödsfruktan ökar den förtviflan, som är i stånd att förleda andra till brott; och då en sådan död frigör onda inflytelser, så att de undandragas människans herravälde, hvaremot de skulle kunna behärskas, om andra tillfällen gåfves personen ifråga;

ENÄR dödsstraff gör döden till en fasansfull mara i stället för en öfvergång till ett högre lif, såsom förhållandet är, då den Högre Lagen verkar; samt

ENÄR lifvet är en himmelsk gåfva, som människan icke kan förläna och som hon därför icke har rätt att taga; alltså

BESLÖTS att uttala såsom vår åsikt, att icke allenast de nu afkunnade dödsdomarna böra upphävas, utan också, att dödsstraffet för alltid bör utplånas ur civilisationens tideböcker;

BESLÖTS att för åstadkommande häraf vädja till det gudomliga i människorna att träda fram och protestera mot en sådan omänsklig handling;

BESLÖTS att, om vi vilja följa Kristi lära: »Älska din nästa såsom dig själf», så är det vår plikt att hjälpa dessa män, men icke att förpassa dem utom räckhåll för vår hjälp;

BESLÖTS att vädja till h. exc. guvernör Johnson att i öfverensstämmelse med den Högre Lagens anda upphäfva dödsdomen öfver J. Allen, Ralph Fariss och de andra och dymedelst bidra att ställa Kalifornien i främsta ledet bland upplysta stater.

För alla medlemmar af Helena Petrovna Blavatsky-klubben, hvilken, stiftad i juli 1913, inom sig räknar representanter för sex olika nationer:

Gilladt:

KATHERINE TINGLEY
Stiftare och direktis

KARIN HEDLUND
Ordförande

MARGARET HANSON
Sekreterare

Raja Yoga-läroverket, Point Loma, Kalifornien, den 2 april 1914.

WILLIAM QUAN JUDGE-KLUBBEN
Raja Yoga-läroverket, Point Loma, Kalifornien

»Lyckans gynnade soldater, trogna och vaksamma.»

HUFVUDUPPGIFTER :

1. Att bilda en kärna af pålitliga Raja Yoga-arbetare för broderskapet, under ledning af vår Lärare Katherine Tingley.
2. Att bidraga till höjandet af vårt Raja Yoga-läroverks anseende genom det föredöme vi gifva i vårt dagliga lif.
3. Att vid alla tillfällen förverkliga de högsta manliga ideal samt Raja Yogas läror.

UPPGIFTER AF UNDERORDNAD ART :

1. Att förvärfva större erfarenhet och färdighet i att tala offentligt.
2. Att förvärfva en grundligare förmåga att behärska det engelska språket.
3. Att studera och tillämpa parlamentariska regler.

»Du skall icke dräpa.»

TILL HANS EXCELLENS GUVERNÖR HIRAM JOHNSON,
 Guvernörsbyggnaden, Sacramento, Kalifornien.

WILLIAM QUAN JUDGE-KLUBBEN stiftades i juni 1906 af lärjungarne inom gossarnes afdelning vid Raja Yoga-läroverket, Point Loma, Kalifornien, som är en gren af Forntidsskolan, hvars stiftare och direktis är Katherine Tingley. Denna klubb är medelpunkten för de många Gossarnes Broderskaps-klubbar, som sedan år 1898 bildats i olika delar af världen.

Vid extra sammanträde, som denna klubb höll den 2 april 1914, fattades enhälligt följande resolution :

ENÄR J. Allen, Ralph Fariss och andra blifvit lagligen dömda att under innevarande april månad hängas, och då de, på den grund att vi alla till vårt innersta äro gudomliga, äro våra bröder, samt då *de sannolikt saknat de tillfällen vi haft att få lära den oskattbara förmågan af självkontroll*, under det vi icke veta, för hvilka frestelser vi kunnat duka under, om vi icke haft dessa tillfällen;

ENÄR medlemmarna af denna klubb sträfva att ärligt möta lifvets ansvar och sålunda bereda sig att bättre kunna tjäna mänskligheten; enär vi tro, att det är möjligt att praktiskt förverkliga den gyllene regeln: »hvad I viljen människorna skola göra eder, det gören I ock dem»; och då enligt vår uppfattning hvarje människa, värdig detta namn, måste förkväfvat samvetets röst och alla mänskliga känslor för att kunna tillåta, att en medmänniska hänges eller på annat sätt aflifvas;

ENÄR William Quan Judge-klubben haft tillfälle att samarbeta med Katherine Tingley i hennes sträfvan att afskaffa dödsstraffet i allmänhet och nu särskildt i hennes protest mot dessa mäns afrättning samt jämväl fått till-

fälle att samarbeta med Männens Internationella Teosofiska Förbund för Mänskligheten genom att instämma i den resolution, som enhälligt antogs af nämnda förbund den 31 mars 1914; alltså

BESLÖTS att vädja till h. exc. guvernör Hiram Johnson att upphäfva dödsdomen öfver våra dömda bröder och därigenom gifva dem ännu ett tillfälle att draga lärdom af sina allvarliga misstag och att i sinom tid om möjligt blifva värdiga samhällsmedlemmar; att det ingalunda är vår afsikt, att våra dömda bröder skulle återfå friheten, men vi upprepa dessa ord af vår Lärare Katherine Tingley: »de böra få nya tillfällen under gynnsammare förhållanden»;

BESLÖTS, att hemställa till h. exc. guvernör Johnson att betänka, det vi blifva denna stats framtida medborgare; och skola vi — och vi tro äfven alla invånare i vår stat, som äga en sant kristlig anda — för alltid vörda hans minne för den barmhärtighet han visar vilsegångna medmänniskor;

BESLÖTS, att följande ord af SHAKESPEARE gifva ett riktigt uttryck för våra egna känslor:

*Barmhärtigheten kan ej tvingas fram;
Hon faller liksom himlens milda regn
På jorden ned, i dubbelt mått välsignad,
Välsignande båd' den som ger och får;
Är maktens mäktigaste kraft och pryder
Monarken på sin tron långt mer än kronan.
Hans spira visar endast timligt välde,
En bild utaf det höga majestät,
Som bjuder skräck och rädsla inför kungar.
Men nåden, den är öfver spirans makt;
Den har sin tron i konungarnas hjärtan,
En bild utaf gudomligheten själf;
Och jordisk makt är allralikast Guds,
När nåden kryddar rätten.*

KÖPMANNEN I VENEDIG, iv. 1, öfvers. af C. A. Hagberg.

För alla medlemmar af William Quan Judge-klubben, hvilken inom sig räknar representanter för nio olika nationer:

Gilladt:
KATHERINE TINGLEY
Stiftare och direktis

HUBERT DUNN
Censor
MONTAGUE A. MACHELL
Ordförande
IVERSON L. HARRIS J:OR
Sekreterare

Raja Yoga-läroverket, Point Loma, Kalifornien, den 2 april 1914.

EN VÄDJAN

TILL HANS EXCELLENS GUVERNÖREN,
Sacramento, Kalifornien.

Medlemmarna af styrelsen för Kvinnornas Internationella Teosofiska Förbund (osekteriskt, humanitärt), Point Loma, Kalifornien, hvilket samarbetar med de andra förbund öfverallt i världen, som stå under ledning af Madame Katherine Tingley, deras stiftare och direktris, och är organiseradt i afsikt att skydda hemmen samt trygga det medborgerliga och nationella lifvet äfvensom harmoniska internationella förbindelser öfver hufvud, hafva vid sammanträde denna dag, den 31 mars 1914, fattat följande resolution:

ENÄR det kommit till vår kännedom, att J. Allens, Ralph Farris' och andra dödsdömdas i San Quentin-fängelset öde hvilar i Edra händer och deras rop om barmhärtighet riktas till Edert hjärta, och då vi veta, att Edert afgörande beslut innebär ett stort ansvar och kommer att återverka på många människolif samt utöfva ett vidsträckt och mäktigt inflytande till godt eller ondt;

ENÄR vi, på grund af att det mänskliga broderskapets band är ett faktum i naturen, enligt vår åsikt utgöra den politiska samhällskroppens inre och därför, lika väl som vi åtnjuta dess förmåner, hafva del i ansvaret för dess missförhållanden; och då vi i den Högre Lagens ögon äro delaktiga i de brottslingars skuld, hvilka varit mera lättledda och svårare frestade än vi själfva, tillfölje inflytelser från omgifningar och förhållanden, för hvilka vi anse oss delvis ansvariga;

ENÄR det är vår öfvertygelse, att intet, som är moraliskt orätt, bör anses vara juridiskt rätt; att lagen bör vara ett hjälpmedel icke med *destruktivt*, utan med *instruktivt* syfte, och att dess uppgift sålunda bör vara icke att rifva ned, utan att bygga upp; att intet godt kan vinnas, vare sig för de män, som nu blifvit dömda, eller för andra i samma belägenhet eller för samhället öfverhufvud, genom att på detta sätt afklippa dessa olyckliga mäns lifstråd och med våld taga dem ur den skola, i hvilken naturen satt dem, utan att vi i stället genom ett sådant handlingssätt på det sorgligaste missbruka ett heligt ansvar och grymt beröfva dem hvarje möjlighet till den förbättring, som detta lif eljest måhända kunnat erbjuda dem;

ENÄR vi äro öfvertygade, att alla människor äga den gudagifna rättigheten att godtgöra sina misstag och göra hvad de kunna för att återställa den harmoni deras gärningar brutit och icke minst harmonien inom sin egen natur; att, i korthet sagdt, detta är det gudomliga mål, mot hvilket alla sträfva, och att ju större synden är, desto större är behovet af hjälp och upprättelse;

ENÄR vi tro, att hos hvarje människa, äfven hos dem, som tillfälligtvis förlora herraväldet öfver sina passioner, bor en inre gudomlig makt, hvilken, om man vädjar till den i sant broderlig anda och stärker den genom disciplin

och samarbete, sätter äfven dem som fallit många gånger i stånd att bekämpa sina dåliga böjelser och förvandla det onda till godt;

ENÄR det är vår öfvertygelse och vår tro, att om den som begått ett brott icke godtgör det genom att förvandla det onda i sin natur till godt, dessa fördärfbringande impulser fortleva, sedan brottslingens kropp är död, och utgöra en hotande fara för svaga och oskyldiga människor, i det de förgifta den atmosfär af tanke och känsla, i hvilken vi alla lefva, predisponera till brott genom sitt osynliga inflytande och därigenom framkalla många af dessa sporadiska fall af brottslighet, som hittills icke blifvit förstådda, än mindre bekämpade; samt att det är bättre med en lefvande människa, instängd inom fängelsemurar, än med ett okroppsligt ondt begär, som söker ett offer, på hvilket det kan tillfredsställas;

ENÄR vi såsom varande laglydiga medborgare tro, att brottslingar kunna disciplineras och förbättras, och att vår stat är mäktig nog att kunna lägga nödig tygel på dem som äro farliga för samhället; att oförfärad barmhärtighet skall leda till en intuitiv förståelse till och med af brottslingens natur och sluta med verklig upprättelse, hvaremot hans dödsdom vid närmare eftertanke alltid måste bära prägeln af samhällets okunnighet och svaghet;

ENÄR vi haft förmånen att bistå Katherine Tingley under många år i hennes bemödanden att stödja de modfällda och uppräta de fallna, män såväl som kvinnor både inom och utom fängelserna; samt

ENÄR vi lagt märke till det inflytande hennes läror om människans gudomliga natur och om mänsklighetens broderskap haft på vilsegångna män och kvinnor — särskildt de olyckliga i våra fängelser — och hafva sett mången förhärdad brottsling blifva förändrad genom vetskapen om att det fanns andra, som trodde på hans gudomliga förmåga att förbättra sig själf och som, utan att urskulda hans brott, likväl betraktade honom som en broder; alltså

BESLÖTS att uttala såsom vår åsikt, att, hvilket än dessa nu dömda mäns brott må vara eller andra dömda mäns i andra stater eller nationer, så äro de människor liksom vi och våra bröder, med samma behof af ett barmhärtigt bedömande; att en neslig död icke skulle göra deras brott ogjordt, men däre mot förhindra dem från att lära de läxor de fått sig förelagda i lifvets stora skola; att deras avrättning icke skulle tjäna till deras olyckliga medfångars eller andra förhärdade brottslingars förbättring; att galgens skugga, som ständigt förmörkar många oskyldiga varelsers bittra tillvaro, skulle till viss grad falla med allt djupare fasa öfver oss alla, eftersom ingen människa kan synda eller lida syndens följder allena; att tidens tecken tyda på, att allmänhetens samvete börjar vakna för det fasansfulla i dödsstraffet, och att det vore väl för det soliga Kaliforniens goda namn, om det i tid afskaffade detta föråldrade barbari, som våra barn icke skola vara i stånd att förklara;

BESLÖTS att, i namn af tusentals människoälskande kvinnor öfverallt i världen, förenade i gemensam sträfvan att bättre förstå sitt eget ansvar mot sina hem och mot världen, på det allvarligaste vädja till Eder att begagna Eder höga

ställning till att hejda bödelns hand, då den lyftes mot dessa dömda män, därmed skänkande dessa Edra bröder hvad Ni allena kan gifva dem och görande Eder handling till ett svar på det rop om *ännu ett tillfälle*, som höjes från hvarje mänskligt hjärta;

BESLÖTS att, såsom varande kvinnor, många af oss mödrar till söner, nedlägga vår förbön för de dömda, såsom medlemmar af Guds stora familj bedja om nåd för alla dem, som i trots af sina misstag dock äro våra bröder; och slutligen att förklara såsom vår öfvertygelse, att Eders Excellens i egenkap af den främste medborgaren i vår stat skall beslutsamt träda fram till försvar för Medkänslans Högre Lag och sålunda gifva den ett nytt, gudomligt uttryck, som kommer att blifva till välsignelse för hela världen.

För medlemmarna af Kvinnornas Internationella Teosofiska Förbund (osekteriskt, humanitärt), hvilket inom sig räknar representanter för tjugufem olika nationer:

KATHERINE TINGLEY
Stiftare och direktis

(MRS.) ELIZABETH C. SPALDING
Ordförande

(MRS.) ESTELLE C. HANSON
Sekreterare

Hufvudkvarteret för Kvinnornas Internationella Teosofiska Förbund (osekteriskt, humanitärt), Point Loma, Kalifornien, den 31 mars 1914.

EN PROTEST MOT DÖDSSTRAFFET OCH EN VÄDJAN OM DESS AFSKAFFANDE.

*Barmhärtigheten kan ej tvingas fram;
Hon faller liksom himlens milda regn
På jorden ned, i dubbelt mått välsignad,
Välsignande båd' den som ger och får.*

SHAKESPEARE, *Köpmannen i Venedig*, iv. 1, öfvers. af C. A. Hagberg.

Hvarje människa som felar, det må vara hur allvarligt som helst, har rätt att få ännu ett tillfälle.

KATHERINE TINGLEY.

Männens Internationella Teosofiska Förbund för Mänskligheten är en osekterisk och icke politisk sammanslutning, som är utbredd öfver hela världen. Det stiftades i Newyork år 1897 af Katherine Tingley, Ledare och Officiellt Öfverhufvud för Universella Broderskapet och Teosofiska Samfundet med uppgift att praktiskt hjälpa och höja mänskligheten, och i detta syfte har förbundet varit verksamt allt sedan sitt stiftande.

Bland dess uppgifter märkas:

»Att afskaffa dödsstraffet.»

»Att hjälpa dem som äro eller hafva varit i fängelse att förvärfva en hederlig lefnadsställning.»

Med fullföljande af dessa uppgifter och i afsikt att rikta en vädjan till Kaliforniens invånare och till alla dem bland Amerikas stater, som ännu tillämpa dödsstraffet, samt till den tänkande allmänheten öfver hela världen, och särskildt för att vädja till guvernören för staten Kalifornien att i barmhärtighetens och mildhetens namn utöfva sin makt till att för all framtid upphäfva afkunnade dödsdomar, hölls ett extra sammanträde af Männens Internationella Teosofiska Förbund för Mänskligheten vid dess hufvudkvarter på Point Loma, Kalifornien, den 31 mars 1914, hvarvid följande resolution enhälligt antogs:

ENÄR upplysta och tänkande personer i alla civiliserade länder börjat inse, att alla människor äro solidariska och, såsom tillhörande ett broderskap, ömsesidigt af hvarandra beroende, äfvensom att samhället såsom ett helt är ansvarigt för de förhållanden, som gifva upphof till brottsligheten, och då det vidare är det ansvariga samhällets och statsmakternas plikt att återupprätta och ej blott straffa brottslingen — hvilken ansvarsplikt faktiskt förnekas i och med afkunnandet och verkställandet af dödsdomar;

ENÄR samhället, representeradt af staten, har samma skyldighet som den enskilde att lägga i dagen de egenskaper, hvilka skilja människan från djuret, och att lyda de högsta bud, som dygd och humanitet samt jämväl gudomlig lag bjuda, och då följaktligen det gudomliga, af Jesus upprepade budet »Du skall icke dräpa» är lika bindande för staten som för individen, hvadan staten är lika skyldig som individen att respektera statens lagar och ej öfverträda några af dem, i detta fall att ej taga någons lif;

ENÄR staten genom att bibehålla dödsstraffet faktiskt usurperar den högsta rätt, som tillkommer Gudomen allena, nämligen att beröfva någon lifvet, denna människans heliga egendom, hvars besittning är hennes oförytterliga rättighet;

ENÄR tron på dödsstraffets effektivitet, människovärdighet och förnuftighet är i ständigt aftagande, samt tänkande människor alltmera opponera sig mot metoden att behandla en så ohygglig förbrytelse som mord genom att på judiciell väg med kallt blod upprepa densamma;

ENÄR staten genom att verkställa en dödsdom själf begår en handling, hvilken den, om densamma begås af en enskild individ, fördömer — en handling, som är oåterkallelig och i många fall drabbat personer, som sedermera befunnits oskyldiga, i hvilka fall staten gjort sig skyldig till en förbrytelse och ej blott till ett misstag; samt

ENÄR samhället kan skydda sig genom lämpliga åtgärder — den brottsliges hållande i fängsligt förvar — hvarjämte möjlighet beredes att genom uppfostran återupprätta den fallne och måhända göra honom till en nyttig och aktad samhällsmedlem; alltså

BESLÖTS af oss här närvarande att på det allvarligaste protestera mot ådömande af dödsstraff och att samtidigt yrka på upphäfvande af dödsstraffet, hvilket är ett våldförande på lifvets helgd;

BESLÖTS att uppfordra hvarje upplyst medborgare i Kalifornien, i Amerikas Förenta Stater och af alla jordens folk att förena sig i en högtidlig protest mot dödsstraffets bibehållande och att ur alla staters och länders lagar borttaga detsamma;

BESLÖTS att uppfordra det tjugonde seklets mänsklighet att vakna upp och erkänna de förpliktelser, som människa har mot människa och broder mot broder;

BESLÖTS att uppfordra det kaliforniska folket att understödja denna vår vädjan till h. exc. guvernören för Kalifornien, att i barmhärtighetens namn utöfva sitt prerogativ att visa mildhet och upphäfva dödsdomen öfver de män i San Quentins fängelse, som nu vänta på att deras dom skall gå i fullbordan;

BESLÖTS att öfverlämna en afskrift af denna resolution till staten Kaliforniens guvernör och öfriga ämbetsmän, samt att låta trycka och öfversända den till guvernörerna i hvar och en af Amerikas Förenta Stater äfvensom till regeringscheferna och deras ministrar i alla länder, samt att sprida dem i massor bland alla jordens folk.

För alla öfver hela världen spridda medlemmar af Männens Internationella Teosofiska Förbund för Mänskligheten, hvilket vid internationella hufvudkvarteret på Point Loma räknar representanter för tjugufem nationer:

KATHERINE TINGLEY
Stiftare och direktis

C. THURSTON
Ordförande
FRED. J. DICK
Sekreterare

Hufvudkvarteret för Männens Internationella Teosofiska Förbund för Mänskligheten (osekteriskt och icke politiskt), Point Loma, Kalifornien, den 31 mars 1914.

